

UCHWAŁA

Dnia 11 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Tomczyński

Protokolant Starszy Sekretarz Sądowy Justyna Jarocka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 czerwca 2021 r.

wniosku pełnomocnika pokrzywdzonego H. K. z 22 marca 2021 r.,
reprezentowanego przez adw. W. J.,

w przedmiocie podjęcia uchwały zezwalającej na pociągnięcie do
odpowiedzialności karnej E. K.-A., prokuratora prokuratury Rejonowej w K.,
za przestępstwo polegające na tym, że:

w 2018 r. w związku z prowadzeniem postępowania sprawdzającego
o sygn. akt PR 3 Ds. (...) przekroczyła uprawnienia i nie dopełniła obowiązków
służbowych czym działała na szkodę interesu prywatnego H. K.,
tj. o czyn z art. 231 § 1 kk;

uchwalił

1. wniosek oddalić i odmówić wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora w stanie spoczynku E. K.-A.;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 22 marca 2021 r. adw. W. J., pełnomocnik z urzędu
wnioskodawcy H. K., skierował do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze
Generalnym wniosek o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do

odpowiedzialności karnej w sprawie przed Sądem Rejonowym w K. III Wydział Karny E. K.-A., za przestępstwo polegające na tym, że:

w 2018 r. w związku z prowadzeniem postępowania sprawdzającego o sygn. akt PR 3 Ds. (...) przekroczyła uprawnienia i nie dopełniła obowiązków służbowych czym działała na szkodę interesu prywatnego H. K., tj. o czyn z art. 231 § 1 kk;

Pełnomocnik wnioskodawcy wystąpił z tym wnioskiem w celu umożliwienia nadania biegu sprawie z prywatnego aktu oskarżenia przeciwko E. K.-A. o czyny z art. 231 § 1 kk, dla którego na podstawie art. 31 § 1 kpk sądem właściwym do rozpoznania jest Sąd Rejonowy w K..

1. W oparciu o przedłożony wniosek wraz z załącznikami, a także pozyskanymi na żądanie sądu aktami spraw z Prokuratury Rejonowej w B. (RP 3 Ds (...)) i z Prokuratury Rejonowej w K. (RP 3 Ds (...)), Sąd Najwyższy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodem wniosku o uchylenie immunitetu prokuratorskiego są czynności podejmowane przez prok. E. K.-A. w związku z tym, że H. K. 7.11.2017 r. złożył zawiadomienie w sprawie dokonanego 13.07.2017 r. w Sądzie Okręgowym w K. podczas rozprawy w Wydziale II Cywilnym z jego powództwa przeciwko J. J. fałszywego oskarżenia funkcjonariuszy policji realizujących konwój o niedopełnienie obowiązków służbowych w jego realizacji w związku z zeznaniami J. J., tj. o czyn z art. 234 § 1 kk.

Postanowieniem funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji w K. z 26.01.2018 r., zatwierdzonym 12.02.2018 r. przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. E. K.-A., odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie zawiadomienia z 13.07.2017 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk – wobec braku znamion czynu zabronionego.

Na to rozstrzygnięcie zażalenie złożył H. K., który (zaskarżając je w całości) podniósł szereg zarzutów w postaci obrazy przepisów postępowania i prawa materialnego oraz błędów w ustaleniach faktycznych. Wniósł też o uchylenie tego postanowienia, wszczęcie dochodzenia w sprawie i doręczenie mu odpisu postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia. Rozpoznający zażalenie Sąd Rejonowy w K. III Wydział Karny w postanowieniu z 4.06.2018 r. (III Kp (...))

postanowił pozostawić je bez rozpoznania. Decyzję tę uzasadnił okolicznością, iż środek odwoławczy – w świetle art. 306 § 1 kpk, został wniesiony przez osobę nieuprawnioną, albowiem H. K. nie przysługuje w tym postępowaniu status pokrzywdzonego, gdyż zachowania przypisywane sprawcy przez zawiadamiającego nie naruszyły jego praw.

W reakcji na te rozstrzygnięcia H. K. pismami z 15.07.2019 r. oraz z 20, 21, 22 i 30.09.2019 r., skierowanymi kolejno do Prokuratora Generalnego i Prokuratury Rejonowej w B., zawiadomił o możliwości popełnienia przestępstwa nadużycia funkcji przez prok. K.-A. w postępowaniu PR 3 Ds. (...) i sędziego orzekającego w sprawie III Kp (...). Nadzorująca postępowanie sprawdzające w tej sprawie Prokuratura Rejonowa w B. postanowieniem swego prokuratora z 23.10.2019 r. (PR 3 Ds. (...)) odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie prok. K.-A.. Prokurator powołała się przy tym na dyspozycję art. 17 § 1 pkt 2 kpk, z uwagi na stwierdzenie, że czyny opisane w zawiadomieniu nie zawierały znamion czynu zabronionego.

Od powyższego postanowienia zażalenie złożyli 3.11.2019 r. H. K. i 19.11.2019 r. jego pełnomocnik z urzędu adw. M. G., zaskarżając je w całości i zarzucając mu obrazę art. 297 § 1 pkt 4 kpk, poprzez niewyjaśnienie okoliczności sprawy, w sytuacji, gdy organ postępowania przygotowawczego powinien wyjaśnić wszystkie okoliczności sprawy. Skarżący wniósł też o uchylenie tego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z 27.07.2020 r. (III Kp (...)) uwzględniono żądania autorów zażaleń, uchylając zaskarżone orzeczenie, gdyż zebrany w sprawie materiał dowodowy był niewystarczający do oceny stojącej u podstaw decyzji prokuratorskiej i wymagał uzupełnienia.

Po przeprowadzeniu dodatkowych czynności procesowych prokurator Prokuratury Rejonowej w B. postanowieniem z 28.08.2020 r. odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie z zawiadomień H. K. w zakresie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez prok. K.-A., występującej w roli referenta w postępowaniu PR 3 Ds. (...), powołując się przy tym na brak podstaw do przyjęcia, aby do popełnienia przez tego funkcjonariusza przestępstwa doszło, zaś podjęte przez niego decyzje nie po myśli zawiadamiającego, lecz w ramach obowiązków służbowych i zgodnie z przepisami, samo w sobie nie stanowi czynu zabronionego.

Również od tego rozstrzygnięcia H. K. i jego pełnomocnik z urzędu adw. M. G. złożyli zażalenia, w których zaskarżyli postanowienie prokuratora w całości i zarzucili mu niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy i dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego oraz błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z tych uchybień, skutkujący uznaniem zachowania prokuratora za niestanowiącego czynu zabronionego.

W postanowieniu z 4.02.2021 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w K. nie uwzględnił wspomnianych zażaleń, a zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy i zarządził doręczenie tego rozstrzygnięcia pokrzywdzonemu i jego pełnomocnikowi. Na tym etapie sprawy zaktualizowało się uprawnienie pokrzywdzonego do wniesienia aktu oskarżenia do sądu, dla którego obligatoryjnym wymogiem jest uchylenie immunitetu prokuratorskiego, czego dotyczy wniosek rozpoznawany w niniejszym postępowaniu.

2. Powyższe dane faktyczne Sąd Najwyższy ustalił na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, a w szczególności:

- treści prywatnego aktu oskarżenia skierowanego 22 marca 2021 r. do Sądu Rejonowego w K. III Wydział Karny przez pełnomocnika oskarżyciela przeciwko prok. E. K.-A. o czyny z art. 231 § 1 kk, k. 4-6), co do wskazanych dowodów i przytoczonej w nim argumentacji;
- zawiadomienia H. K. z 7.11.2017 r. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w związku z zeznaniami J. J., tj. o czyn z art. 234 § 1 kk, co do powodów podjęcia postępowania w sprawie;
- notatek urzędowych: z 22.01.2018 r. D. P. (k. 44) i J. W. (k. 46), z 25.01.2018 r. J. C. (k. 39-40), R. M. (k. 43) i S. S. (k. 45), z 26.01.2018 r. J. K. (k. 38), G. M. (k. 41), A. L. (k. 42) i A. M. (k. 47), co ich wiedzy i stosunku do okoliczności, na które powoływał się H. K.;
- postanowienia funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji w K. z 26.01.2018 r., zatwierdzonego 12.02.2018 r. przez prok. E. K.-A. (k. 48-49), co do powodów odmowy wszczęcia dochodzenia w sprawie;
- protokołów przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie od H. K. z 11.04.2018 r. (k. 50-53) oraz protokołów przesłuchania świadków z 23.04.2018 r. R.

- M. (k. 54-56) i S. S. (k. 57-59), z 25.04.2018 r. J. W. (k. 60-62) i z 14.05.2018 r. D. J. (k. 63-66), co ich wiedzy na temat możliwości popełnienia przestępstwa;
- zażalenia H. K., co do żądań i podniesionych zarzutów;
 - postanowienia Sądu Rejonowego w K. z 4.06.2018 r., sygn. akt. III Kp (...), (k. 73-74), co do treści zapadłego rozstrzygnięcia;
 - pism H. K. z 15.07.2019 r. i z 20, 21, 22 i 30.09.2019 r., do Prokuratora Generalnego i Prokuratury Rejonowej w B. (k. 15-30), co do treści zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez E. K.-A.;
 - postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. z 23.10.2019 r., sygn. akt. PR 3 Ds. (...), (k. 67-71), co do powodów odmowy wszczęcia śledztwa w sprawie prok. K.-A..
 - zażaleń na powyższe postanowienie: H. K. z 3.11.2019 r. i jego pełnomocnika z 19.11.2019 r. (k. 75-87), co do zakresu zaskarżenia i podniesionych zarzutów;
 - postanowienia Sądu Rejonowego w S. z 27.07.2020 r., sygn. akt. III Kp (...), (k. 85-87), co do powodów uchylenia zaskarżonego orzeczenia;
 - postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. z 28.08.2020 r. (k. 92-97), co do powodów odmowy wszczęcia śledztwa w sprawie;
 - zażaleń H. K. i jego pełnomocnika na powyższe rozstrzygnięcie (k. 99-111), co do zakresu zaskarżenia i podniesionych zarzutów;
 - postanowienia prokuratora Prokuratury Okręgowej w K. z 4.02.2021 r. (k. 112-115), co do powodów utrzymania w mocy zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek pełnomocnika z urzędu H. K. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż sformułowany w nim zarzut jest w oczywisty sposób niezasadny, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uzasadnia podejrzenia, że prok. E. K.-A. dopuściła się zarzucanych jej przez wnioskodawcę czynów.

1. Rozważania ogólne

Sąd Najwyższy podkreśla, że odpowiednio jak w postępowaniu o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego, również postępowanie

w przedmiocie uchylenia immunitetu prokuratorskiego „nie jest postępowaniem dyscyplinarnym, ale specyficznym (incydentalnym) rodzajem postępowania, w którym zadaniem sądu dyscyplinarnego jest tylko rozważenie tego, czy powołany we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie (...) do odpowiedzialności karnej za konkretne wskazane przestępstwo zgromadzony dotąd w sprawie materiał dowodowy, dostatecznie uzasadnia podejrzenie popełnienia (...) przestępstwa”. Uwzględniając tę uchwałę Sądu Najwyższego z 9 października 2009 r. (SNO 68/09, LEX nr 1288971) należy pamiętać, że zadaniem takiego postępowania w żadnym stopniu nie jest kontrolowanie innych postępowań, w szczególności określonych wyników postępowania przygotowawczego. W żadnym stopniu nie jest też ono typem kontroli w przedmiocie kwestii rozpoznanych już merytorycznie, z których rozstrzygnięciem nie zgadza się wnioskujący. Postępowanie immunitetowe podlega także ogólnej zasadzie ukierunkowania swych działań na przedmiot tego postępowania, którym jest wyłącznie ustalenie w stosunku do konkretnej osoby korzystającej z przywileju immunitetowego (w tym prokuratora) czy istnieje lub nie istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przez nią przestępstwa:

1. immunitet prokuratorski nie wyłącza odpowiedzialności czy też karalności za czyny popełnione przez prokuratorów, ale wyłącznie wprowadza zakaz pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej, bez uprzedniego uzyskania przez oskarżyciela stosownej zgody sądu dyscyplinarnego;
2. najważniejszym elementem takiego orzeczenia musi być ustalenie czy zgromadzony przez wnioskodawcę materiał dowodowy wskazuje na dostateczne podejrzenie, że prokurator wobec którego skierowano do sądu dyscyplinarnego wnioski o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa opisanego we wniosku;
3. istotnym aspektem rozpoznawania wniosków o uchylenie immunitetu jest uchronienie prokuratorów przed obawą podejmowania przez nich samodzielnych, aktywnych czynności, w pewnym zakresie nawet dopuszczalnego prawem ryzyka w celu aktywnego prowadzenia przez nich czynności i osiągania celów postępowania karnego. Wymaga to pewnego zakresu swobody decyzyjnej, w szczególności w zakresie oceny

zgromadzonego materiału dowodowego. Jej normatywną gwarancją jest zasada, o której mowa w art. 7 kpk. Dlatego czynności prokuratora w przedmiocie oceny materiału dowodowego nie mogą być pochoinnie traktowane jako przekroczenie lub niedopełnienie jego obowiązków. Rozważania takie wymagają zatem szczególnej wnikliwości i ostrożności.

4. Rozważania szczegółowe

W sprawie o sygn. akt I DI 26/21 wniosek pełnomocnika pokrzywdzonego o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prok. E. K.-A. dotyczy bezpośrednio czynności decyzyjnych tego prokuratora w konkretnym postępowaniu przygotowawczym, w którym zatwierdziła ona postanowienie funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji w K. o odmowie wszczęcia śledztwa. Świadczy o tym również charakter zarzucanego jej przestępstwa z art. 231 § 1 kk, jak i argumentacja przytoczona za wnioskiem.

W tej sprawie należy wyróżnić dwa wątki, Pierwszy dotyczy czynności dokonanych przez prok. E. K.-A., a drugi przebiegu postępowania w związku z czynnościami przez nią podjętymi w ramach pierwszego opisanego wyżej wątku. Przyczyną rozpoznawania sprawy jest więc decyzja prokuratora o zatwierdzeniu odmowy wszczęcia śledztwa z zawiadomienia pokrzywdzonego. Wnioskodawca uznał, że dokonując tej konkretnej czynności prok. K.-A. naruszyła art. 231 § 1 kk, co starał się następnie wykazać na kolejnych etapach postępowania.

Zabiegi wnioskodawcy zmierzające do uchylenia immunitetu nie sprostaly wymogom procesowym, ani pod wzgledem faktycznym, ani prawnym. Dowody wskazane przez niego w postaci uchybień postępowania stwierdzonych przez Sąd Rejonowy w S. w postanowieniu z 27.07.2020 r. nie dowodzą bowiem w żadnym stopniu, że prokurator w toku swych czynności świadomie dążyła do przekroczenia posiadanych uprawnień i niedopełnienia ciążących na niej obowiązków, jak również że jej zachowanie było ukierunkowane na działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, w tym osobiście H. K..

Sąd ten rozpoczynając swoje rozważania zastrzegł wyraźnie, że zażalenia: „są zasadne o tyle, iż na skutek ich rozpoznania postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa należało uchylić, przekazując sprawę do dalszego prowadzenia”. Skupiając się na niedociągnięciach postępowania sąd nie sformułował natomiast, ani w sentencji, ani w uzasadnieniu orzeczenia, żadnych poważniejszych zarzutów wobec osób wykonujących konkretne czynności procesowe, w tym wobec prok. K.-A.. Uchybienia opisane szczegółowo w uzasadnieniu tego orzeczenia przybrały zatem postać błędów, których nie powiązano z jakimkolwiek zamiarem, umyślnością czy świadomością sprawczą. Pojawiły się one w toku czynności prokuratorskich samorzutnie, w ramach swobody, o której mowa w art. 7 kpk, ale bez celu naruszenia prawa czy pokrzywdzenia kogokolwiek.

Uchylenie postanowienia w toku postępowania przygotowawczego nie jest aktem rzadkim w praktyce prokuratorskiej i w żadnym stopniu nie świadczy o popełnieniu przez prokuratora przestępstwa. Ideałem postępowania, szczególnie postępowania karnego, jest oczywiście bezbłędne realizowanie wszystkich procedur, niemniej system prawny nie czyni z każdego pojawiającego się uchybienia przestępstwa, gdyż często jest ono tylko wynikiem odmiennej oceny stanu faktycznego lub prawnego danej sprawy. Prawo procesowe przewiduje w takim wypadku określone środki korygujące (np. w ramach kontroli instancyjnej), o czym szczegółowo Sąd Najwyższy wypowiedział się w części pierwszej. Stąd tylko świadome działanie ze strony funkcjonariusza publicznego ukierunkowane na przekroczenie obowiązków lub niedopełnienie uprawnień może być przedmiotem kwalifikacji prawnokarnej.

W konkretnej sprawie niebagatelną rolę z punktu widzenia toczącego się postępowania ma także interes wymiaru sprawiedliwości jako całości, dla którego zdolność do nieskrępowanego w granicach prawa podejmowania czynności przez prokuratorów ma fundamentalne znaczenie. Patrząc z tej perspektywy na niniejszą sprawę trzeba zauważyć, że skorzystanie przez prokurator z przysługującego jej zakresu swobody z art. 7 kpk zasługuje na ochronę także w swym immunitetowym wymiarze. Natomiast dla bytu przestępstwa z art. 231 § 1 kk konieczne jest

wykazanie, że pomimo świadomości wskazanych wyżej okoliczności (podjęcia decyzji prokuratorskiej uchylonej następnie w wyniku kontroli sądowej rozstrzygnięcia) funkcjonariusz publiczny (prokurator) chce przekroczyć uprawnienia lub nie dopełnić obowiązków, albo na to się godzi” (SNO 87/07; Lex nr 1289017), co nie wypełnia się w zachowaniu ukierunkowanym wyłącznie na nazbyt pobieżnym czy niewystarczającym realizowaniu konkretnych czynności postępowania dowodowego.

Podkreślenia wymaga, że wytknięcia zauważone i sformułowane w uzasadnieniu do postanowienia sądu sosnowieckiego – poprawione następnie w toku późniejszych uzupełniających czynności prokuratorskich – nie wpłynęły ostatecznie na zmianę pod względem merytorycznym pierwotnego rozstrzygnięcia w sprawie (odmowy wszczęcia dochodzenia). Pozwoliły one natomiast rozszerzyć bazę dowodową dla przyjętych ostatecznie konkluzji, przede wszystkim dzięki złożonym zeznaniom świadków. Pośród tych ostatnich szczególne znaczenie miały zeznania konwojentów uczestniczących w wydarzeniach z 13.07.2017 r., a którzy potwierdzili okoliczności opisane wcześniej przez nich w notatkach urzędowych ze stycznia 2018 r., na których opierał swoje rozstrzygnięcie w sprawie funkcjonariusz Komendy Miejskiej Policji w K. 26.01.2018 r., a które 12.02.2018 r. zatwierdziła także prok. E. K.-A.. Tym samym formułowanie wobec niej zarzutu wnioskowego utraciło wszelkie racje dowodowe.

Dokonując merytorycznej kontroli załączonego do wniosku prywatnego aktu oskarżenia Sąd Najwyższy zauważa, że w warstwie merytorycznej nie zawiera on żadnych zarzutów odnoszących się do prok. E. K.-A., które nie byłyby już analizowane i zweryfikowane w toku czynności uzupełniających. W tym kontekście sąd stwierdza oczywisty brak faktycznych podstaw oskarżenia, który w świetle art. 339 § 3 pkt 2 kpk w postępowaniu karnym uzasadniałby umorzenie postępowania w sprawie. Ustalenie to nie jest przy tym rozstrzygnięciem merytorycznym samej sprawy, ale wyłącznie oceną sformułowanego oskarżenia z punktu widzenia rozpoznawanego wniosku. Podstawą faktyczną złożonego wniosku były bowiem *de facto* nie tylko odmienna ocena prawidłowości rozstrzygnięcia w sprawie zawiadomienia o przestępstwie i wszczęcia postępowania, czy też odmienna ocena

materiału dowodowego, a nawet rozstrzygnięcia w postępowaniu zażaleniowym, ale uporczywe kwalifikowanie przez wnioskodawcę określonych czynności prokuratorskich jako przestępstwa nadużycia funkcji przez E. K.-A., pomimo iż jej zachowanie nie realizowało znamion występku stypizowanego w art. 231 § 1 kk. Pomimo takiego ustalenia, ze względu na zasadę, że w postępowaniu immunitetowym, gdy wniosek pochodzi od osoby fizycznej, to ona sama określa przedmiot postępowania, a przesłanką do uchylenia immunitetu jest dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, w przedmiotowej sprawie przepis art. 339 § 3 pkt 2 kpk nie znajduje bezpośredniego zastosowania.

Uwzględniając powyższe uwagi sąd stwierdził, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawdopodobnił w żadnym stopniu podejrzenia popełnienia przez prok. E. K.-A. przestępstwa zarzucanego jej we wniosku pełnomocnika oskarżyciela. Dotyczy to zarówno przestępstwa z art. 231 § 1, jak i 231 § 3 kpk. Sąd Najwyższy uznaje, że prokurator działała w ramach swoich uprawnień. Co więcej działania prokuratorskie polegające na zatwierdzeniu odmowy wszczęcia postępowania w sytuacji, gdy wskazani przez H. K. „pokrzywdzeni” (funkcjonariusze konwojenci) nie czuli się w ogóle pokrzywdzeni zachowaniem J. J., należy uznać za całkowicie prawidłowe. Trudno bowiem przyjąć, żeby osoba trzecia decydowała o tym, jak oddać odczucia funkcjonariuszy lepiej niż sami policjanci.

Wnioskodawca nie sprostął wymogom z dyspozycji art. 135 § 5 Prawa o prokuraturze określającej przesłanki podjęcia uchwały zezwalającej na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej. Sama zaś decyzja o odmowie wyrażenia zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej w oparciu o niezasadne zarzuty nie stanowi naruszenia prawa do sądu pokrzywdzonego. Jednym z celów postępowania karnego jest bowiem w świetle art. 2 § 1 pkt 1) kpk takie jego ukształtowanie, aby osoba niewinna (w tym obdarzona przywilejem immunitetowym) nie ponosiła odpowiedzialności karnej. Podstawą tego rozstrzygnięcia sądu było ustalenie, iż wnioskodawca dostatecznie nie uzasadnił podejrzenia popełnienia przestępstwa, a prokurator którego dotyczył wniosek działał w warunkach dopuszczalnej swobody, o której mowa w art. 7 kpk.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.